

Василь КИСІЛЬ: «Діяльність адвокатури могла би бути врегульована без втручання держави, закону»

– Пане Василь, ви стверджуєте, що адвокат – це людина, яка повинна завжди стояти за захисті справедливості. Відтак, чи можуть ті адвокати, що мають, передусім, комерційний інтерес, називатися адвокатами?

– Поняття адвокатури, на мій погляд, охоплює всіх тих людей, котрі надають правову допомогу. Право – це не тільки «спіймати-посадити», це регулятор відносин між людьми. У цьому зв'язку хотів би звернути увагу на два моменти. По-перше, законодавство має бути побудоване за таким принципом, аби не викликати алергію у людини, щоб вона мала нормальне сприйняття законодавчих актів. Якщо ж говорити про самого адвоката, то він має бути правозахисником людини у будь-якому випадку, незалежно від того, чи його переконання співпадають із правом. Тому професія адвоката існує на межі науки і мистецтва (не випадково адвокати отримують не заробітну плату, а, як вільні художники, гонорари). А з іншого боку, адвокати – це публіка досить самолюбива; адвокат, як актор чи художник, ніколи не скаже, що він поганий адвокат. Може це і добре для самоутвердження самого інституту адвокатури. Однак адвокат має знати, що в нього є один норматив – держава, яка має армію, міліцію, фінанси, уряд тощо. А що має людина? Я глибоко переконаний, що державу захищати не треба, від неї треба щодня, кожної миті оборонятися. Адвокати державу захищають тільки тоді, коли во-

на вже зовсім безпорадна або якщо держава наймає адвокатів.

Всі юристи діляться на дві категорії: перша – ті, хто захищає інтереси держави – це всі держслужбовці, котрі працю-

ють на державу, друга – адвокати, котрі захищають людей. Тому в мене ставлення до держави таке: я вбачаю в ній найбільшу небезпеку.

– Чи не здається вам, що звернення до закону з його силою державного примусу задля врегулювання самоврядності адвокатів означає слабкість?

– Певним чином, ви маєте рацію. Дходячи до того, що самі не можемо розібратися з самоврядністю, засвідчуємо, що в нашому професійному цеху не все гаразд. Діяльність адвокатури могла би бути врегульована без втручання держави, зако-

ну. Але для цього адвокатська спільнота має усвідомити значення своєї діяльності в контексті потрібності суспільству. Проте, якщо все ж таки адвокатура стає, передусім, на принципи характеру, то без закону вже не обійтися. Бо там, де панують гроші, без закону мораль не має сенсу.

Я читав законопроект, одним з авторів якого є Дмитро Кухнюк, і побачив там позитивні, на мій погляд, ідеї. Зокрема, максимально зосередити управлінські функції в регіонах, і на верхньому рівні займатися лише координацією. Вважаю, що на місцях має бути ефективне адвокатське самоуправління. Бо якщо ми будемо створювати це тут (у Києві), то це буде міністерство адвокатури. Якщо говорити про обов'язкове чи не обов'язкове членство, то треба нам і законодавцю домовитися так, аби людині, яка стоїть поза нашим цехом, було не зручно надавати правову допомогу. Якщо вона не в нашому середовищі, то має добровільно, а не примусово прагнути бути адвокатом.

– Яка ваша «новорічна резолюція», тобто чого плануєте досягти професійно в 2007 р.?

– Ви знаєте, я знаходжусь у тому віці, в якому головне не досягти, а не втратити. (Сміється.) Хотів би, аби мої учні практикували, створювали юридичні фірми, активно включалися в цей процес. Є чимало тих, хто ризикує, а є й ті, хто більше стримується. І я був би радий, якби збільшилася кількість тих, хто ризикує.